

Merlini hazudós, hideg salátákkal és idomított közönséggel

Az év első munkanapján egy szaküzletben tragikus hirtelenséggel új diktafont vásároltam.

– Automata – suttopta felém a szörnyű titkot az eláruló fiatalember.

– Nem baj, majd elmúlik – feleltem kedélyesen, és a dobozt három alácsapva elpucoltam a szélrózsa minden irányába. Néhány nap múltán gyökereken másképp értelmeztem rejtélyes viselkedését

A Merlin-beli dalnokverseny anyagát csak másnap délelőtt hallgattam vissza. Mit mondjak, nem volt rajta más, csak a lényeg: közel 180 percnyi lankadatlan röhögés és taps. Az automata ugyanis kiválasztotta a legközelebbi és legerőteljesebb zajt...

De végül is igaza volt, ezen az estén a közönség szerepelt a legprofibban. Idomított közönség volt. A magját már hónapok óta trenirozták a 2000-esteken. A többit meg tv-n, rádión csalták oda, azaz, hogy ha évek óta nem is tud sehova elmenni, mert őneki már rég nem szerveznek a városban programokat, most itt az alkalom.

Mielőtt a dalnokokról bármit is állítanék, nem árt leszögezni, hogy dalnokver-

sen szempontjából csakis a dalnokok nélkülözhetetlenek, az ő részvételük nélkül a többi sütheti a tudományát. Most még emlékeztetném Nádasy Ádámot a BUKSZ-esten kritikuskok számára kiadott „Bunkózni, Bunkózni, Bunkózni!” hármass jelszavára, és innentől sajnos nem fogom vissza magamat tovább. A költői névsor szimpatikus volt (Csukás, **Eörsi**, Ferencz, Lator, Nádasy, Petri Nagy, Váradi, Vargha), bár Petrisajnos nem jött, a harmincas zsenge ifjak – Garaczi, Németh, Kukorelyi, N. A. K. sem képviseltették magukat. Utóbbi azért szomorú, mert a zsengeéknek sokkal több hajlamuk van a könnyed és spontán hülyéskedésre, mint a komor középkorúiaknak.

Az elhangzott szövegek tíz százaléka mégis „jó”-nak mondható, a fele Karinthy és Kosztolányi tollából és versenyen kívül. A szonett kategóriában – bár az első három sőtől a falat kapartam – Lator László joggal győzedelmeskedett.

A reklámversek közül két versenyen kívülül idéznék, és ha addig sem tudom megtartóztatni magam. akkor egy Karinthyt is.

„... Kicsikém sötétben books rám,
De kerülsz, ha fénylik a Tungsram”

Kolozsvári Névtelen

„Ne dobja be még a szundit,
Olvassa a Lyra Mundit”

Várady Szabolcs

Egy rovarirtóra:

„Igy irtok ti

(Karinthy)

Igy irtok én

(Dietrichstein)”

A zeneszerző csapatból (Darvas, Gryllus, Selmeczi, Lítván, Márta, Presser, Sebő) kiváló zenészeivel Márta Pista magaslott ki. A végén már négyen püfölték egyszerre ugyanazt a szerencsétlen zongorát, amely alatt végig lapultam.

A színészek közül az urak (Bálint, Heleyei, Máté) kiválóan és rutinnal szerepeltek, Udvaros elkapott színésznőkhöz méltóan: a rossz versmondást notórius seggvakarással kompenzálta.

Bár az út a halhatatlanság felé nem dalnokversenyekkel van kiköveze – mint azt az irodalomtörténet is bizonyítja –, remélhetőleg a folytatás nem marad el.

(Egyébként a sztori az „óriás polokámról” nem igaz, csak jellemző. Rajta van a szalagokon minden, a berlini úr serblijétől a Kovács néni százesztendő végbeléig...)

–tattoo–